

begrænses Opgaven i meget høj Grad, saaledes at den forhaabentlig bliver finansielt gennemførlig. Disse Synspunkter beder jeg den høje Rigsdag holde fast under den fremtidige Behandling af dette Spørgsmaal.

Ærede Medlemmer har talt om de Muligheder, der var for Tilførsler af Majs, og herom skal jeg ogsaa nu gøre nogle Bemærkninger. Forskellige Medlemmer har været inde paa Sagen, og nogle har stillet Spørgsmaal til mig angaaende den Foderstofcentral, som i sin Tid blev oprettet, og hvis Virksomhed blev standset ved en Beslutning af det staaende Landbrugsudvalgs Flertal. Det var Majsnævnet, der den 24. Januar i Aar anbefalede Ministeriet at søge Importen af Foderkorn og Foderkager centraliseret. Den Gang, Majsnævnet fremsendte denne Skrivelse til Ministeriet, havde Ministeriet gennem sin Repræsentant i Majsnævnet, dets Formand, fremsat Ønske om, at man maatte finde den friest mulige Form for Handel med og Tilførsel af Korn. Fra Majsnævnet kom der en Indstilling, der hvilede paa den Opfattelse, som hævdedes af samtlige Andelsselskaber, der beskæftiger sig med Indførsel af Korn her i Landet, og den aldeles overvejende Del af de private Firmaer, som indfører Foderkorn, gaaende ud paa, at Forholdenes Usikkerhed var af en saadan Art, at den eneste Maade, hvorpaa man kunde betryggende sikre Tilførsel af Korn, var gennem en Centralisation. Sagen fremsendtes til det staaende Landbrugsudvalg og fik dets Sanktion ud fra den Opfattelse, at man ikke turde modsætte sig den Anskuelse, som alle Importens Repræsentanter havde fremført. Grunden for Majsnævnet var Henvisningen til Farerne ved en Ordning, som ikke var centraliseret, hvor man nemlig kunde tænke sig at have forskellige Fragtsatser, dels ved at Fragtsatserne i Danmark var forskellige fra Omverdenens, maaske ved Aftaler mellem Rederne og Staten, og dels ved Forandring i selve Fragniveaue, og hvor der tillige var Fare for, at indbyrdes Konkurrence ved Køb og Befragtning her fra Landet kunde medvirke til at drive Fragterne og Priserne i Vejret. Ordningen blev truffet og iværksat og har været uden økonomiske Følger for Staten, idet selve Ordningen overtog det økonomiske Ansvar, saaledes at enhver Fortjeneste, som Ordningen maatte have udover den tilsikrede Avance for hver Tønde, som førtes hjem, skulde tilfalde Staten, medens ethvert Tab skulde afholdes af de i Ordningen indtrædende Importører.

Ved Ordningens Tilvejebringelse erklærede det staaende Landbrugsudvalg i en Skrivelse, at Ordningen skulde ophøre, naar enten Indenrigsministeriet, Centralkontoret eller Landbrugsudvalget mente, at den burde ophøre. Jeg førte nogle Forhandlinger med Landbrugsudvalget om dette sidste Forhold, at en af Parterne kunde bringe Ordningen til Ophør. Jeg mente, at det var meget betænkeligt, hvis samtlige Importører, baade Andelsselskaber og private Importører, mente, at Ordningen burde fortsættes af samfundsmæssige Hensyn, og Indenrigsministeriet var enig deri, da alene Flertal i Landbrugsudvalget var stemt derfor, og søgte at tilvejebringe en Ordning, hvorved der, hvis der var Uenighed i Landbrugsudvalget om Spørgsmaalet, skulde føres videre Forhandling. Med Landbrugsudvalget eller dets Flertal stillede sig paa det Standpunkt, at kun hvis det var Flertallets Afgørelse, vilde man være med til Institutionens Opretholdelse. Endvidere blev det meddelt, at Andelsselskaberne var enige i denne Bestemmelse. Derved bortfaldt jo den Betænkelighed, som var fremført af mig, nemlig at Andelsselskaberne sammen med de private Importører fremdeles skulde have en Anskuelse, som Landbrugsudvalgets maaske tilfældige Flertal kunde være imod. Ordningen har derefter virket, og jeg antager, at der snart vil foreligge en Beretning om den tilfredsstillende Maade, hvorpaa den har virket. Oprindeligt var Ordningen kun bestemt for et kort Tidsrum. Men indenfor Centralkontoret og Majskontoret var man klar over, at det var uheldigt, at Ordningen havde en saa kort Tidsfrist at virke paa. Den var oprindeligt bestemt til kun at skulle gælde til 31. Maj dette Aar med en Afviklings tid indtil den første 1. September, og man købte da selvfølgelig Majs og Foderstoffer til Dækning for dette Tidsrum. Den 1. Marts gjorde Centralkontoret saa opmærksom paa det ønskelige i at benytte et formentlig gunstigt Øjeblik til at skaffe Forsyning af Bomuldsfrøkager udover den 1. December, og derom gik der en Skrivelse til det staaende Landbrugsudvalg og den 8. Marts modtog Indenrigsministeriet fra dette en Meddelelse om, at Flertal havde ønsket at bevare Ordningen til den 1. Oktober med Afvikling indtil den 1. December. Dette Flertal bestod af N. Frederiksen, Holdgaard, Jeppesen, Kristian Johansen, Mathiesen og Vandman, som man vil se Husmandsforeningernes Re-